

Hvis jeg nu vilde spille den enfoldige, og staa og give mig til at filosofere over, hvilke mærkelige Konsekvenser, der kunde flyde af, at et Lovforslag traadte i Kraft flere Maaneder, før det var blevet forelagt, kunde det blive en ret flov Forestilling, akkurat som den var, den højtærede Indenrigsminister gav forleden Dag, da han opholdt sig over Trykfejlen i vort Lovforslag. Det nytter ikke at ville drive Politik paa den Slags smaa Uheld, som kunne indtræffe for enhver. Noget vanskeligere skulde det naturligvis indtræffe for en Regering, der har en hel Embedsstand til sin Raadighed, end for de Rigsdagsmænd, der benytte det private Initiativ og kun have deres egne som oftest stærkt optagne Kræfter at stole paa, naar de skulle affatte de Lovforslag, som de indbringe her i Tinget. Det var heldigt, om man kunde lære af den højtærede Indenrigsministers uheldige Eksempel forleden Dag, saa at vi ikke mere kom til at se, at man fra nogen Side, og mindst da fra Ministres Side, drev Politik paa at krænge en forkert Mening ud af et Lovforslag ved Hjælp af en øjensynlig Fejltagelse.

Jeg har saa noteret op enkelte Bemærkninger, som bleve fremsatte dels af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen), dels af den højtærede Forsvarsminister i Gaar. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds sagde, at jeg havde Uret i at regne det for et stort Gode for Premierløjtnanterne, at deres Pensionsret løb fra en meget ung Alder, thi det var meget sjældent, at Premierløjtnanterne kom til at oppebære Pension, det var kun en lille Procentdel af dem, jeg tror, det var 10 pCt., det ærede Medlem nævnede, som faldt for Aldersgrænsen. Men det er ikke det, jeg mener, jeg mener, at det for en Embedsmand i det hele er et stort Gode, at hans Pensionsret løber fra en ung Alder. Det er et Gode for Officersstanden, og derfor ogsaa for Premierløjtnanterne, at deres Pensionsret begynder at løbe fra 22 à 23 Aars Alderen. Selv om de ikke komme til at oppebære Pension som Løjtnanter, er det dog et Gode for dem, hvis de f. Eks. falde for Aldersgrænsen som Kaptajner, at deres Pensionsret i saa Tilfælde løber lige fra 22 Aars Alderen, det vil sige, at naar de ere oppe i 40'erne, komme de paa fuld Pension, hvis de gaa af, og faa $\frac{2}{3}$ af deres Løn. Det er et stort Gode for Officererne i Modsætning til andre Embedsmænd, hvis Pension som

oftest begynder at løbe fra nedan af i den Alder, hvor Officerernes Pensionsret er steget til Maksimum. Det er saaledes for en pensionsberettiget Embedsmand, at i de første Aar en Mand er i Tjenesten, faar han kun en lav Procent af sin Løn i Pension, og den stiger gradvis, indtil han efter i 20 Aar at have været pensionsberettiget Embedsmand er naaet op til den højeste Pension, der, hvis jeg erindrer rigtigt, er $\frac{2}{3}$ af Lønnen. Det vil sige, at en Officer midt i 40'erne har fuld Pensionsret. (Afbrudelse af *Martin Madsen*). Hvornaar indtræder den da? (*Martin Madsen*: Naar der er gaaet 30 Aar). Er det 30 Aar? Saa erindrer jeg fejl. Det betyder imidlertid intet i denne Forbindelse. Jeg erindrede ikke rettere, end at det var efter 20 Aars Forløb, men da jeg ikke har haft noget pensionsberettiget Embede og rimeligvis heller ikke nogen Sinde faar det, har jeg ikke haft Interesse af at undersøge det saaledes, at jeg husker det nøje. Det er imidlertid et Faktum, at Pensionsretten stiger gradvis opefter, saa det er en Fordel for Embedsmænd, at de i en ung Alder indtræde i en pensionsberettiget Stilling, og dette gøre Officererne i Modsætning til andre Embedsmænd i en Alder af under Midten af 20'erne, medens en Herredsfoged ofte først i 50 Aars Alderen indtræder i en pensionsberettiget Embedsstilling. Det er dog virkelig noget, man ikke kan undlade at tage i Betragtning som en Begunstigelse for Officererne.

Saa var det ærede Medlem for Løvel saa venlig at give mig den Udtalelse, han sigtede til af Dr. Edv. Brandes. Jeg skal med den høje Formands Tilladelse gøre det høje Ting bekendt med denne Udtalelse, som jeg altsaa ogsaa nu selv bliver bekendt med. De betydningsfulde Ord udtaltes den 16. Januar 1888 og lyde saaledes: „Jeg hørte med Sympati det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) forleden tale om de trykkende Forhold, hvori mange af vore Officerer levede, som sade paa smaa Lønninger, om hvorledes de maatte søge privat Erhverv for at skaffe det fornødne til Familiens Underhold. Jeg hørte derpaa med en vis Sympati, thi jeg skal ikke nægte, at jeg tror, der er mange Embedsmænd her i Landet, som have Krav paa, og som med ikke ringe Ret kunne forlange Hjælp af Staten. Jeg tror, vi bør komme til en fyldestgørende Behandling af Lønningslovene. Vi have jo til Behandling Lønningslovsforslaget om Post- og Telegrafvæsenets Embedsmænd, og jeg skulde meget